

Ἐξοχότατε κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,
Σᾶς καλωσορίζουμε ἐκ μέρους καί τῶν Ἀδελφῶν Ἀρχιερέων.

Χριστός Ἀνέστη!

Καλῶς ὀρίσατε στά ὑψώματα αὐτά πού τά ἐλευθέρωσαν καί τά
ὑπερασπίστηκαν ἀνυποχώρητοι τό 1917 οἱ ἥρωες τοῦ
γειτονικοῦ Ραβινέ, καί τό 1918 οἱ ἥρωες τοῦ Σκρᾶ.

Ἐκπροσωπεῖτε τήν πατρίδα μας, ὡς ὕπατος πολιτειακός
θεσμός, ἀλλά καί ὡς προσωπική πολύτιμη συμβολή στήν
ἐθνική μας ἐνότητα.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά τήν σπάνια τιμή, πού ἀπηχεῖται σέ ὅλη
τήν εὐλογημένη πατρίδα μας ἀπό αὐτήν τήν ἱστορική ἔπαλξη.

**Ὅπως εὐχαριστοῦμε –ἐπιτραπήτω μας– τούς ἀγίους
Ἀδελφούς,**

τόν Σεβασμιώτατο Σεργῶν & Νιγρίτης κ. Θεολόγο,
καί τόν Κρητικό καί οἰκογενειακό συγγενή ἐκείνων τῶν ἡρώων,
Μητροπολίτη Κυδωνίας & Ἀποκορώνου κ. Δαμασκηνό.

Καί οἱ νεκροί, καί οἱ ἐπιζήσαντες, στάθηκαν ἥρωες ἐκείνης τῆς
ἀποτελεσματικῆς μάχης, πρωταθλητές τῆς σκληρῆς νίκης !

Ἐκεῖνοι σήμερα ζοῦν ἐν Χριστῷ, στήν ἄχραντη αἰωνιότητά Του.

Ἐκπροσωποῦνται, ὅμως, σήμερα ἐδῶ ἀπό τήν ὑψηλή παρουσία
τῆς Ἐξοχότητάς Σας, πρωτίστως.

Τιμῶνται καί ἀπό ὅλους ἐμᾶς τούς συνέλληνες,

οἱ ὅποιοι (πρέπει νά) στεκόμαστε κληρονόμοι τῆς ἀλκιμῆς ζωῆς
τους, μέ παρόμοια ἀλκιμο ἦθος, ἀνυποχώρητοι σέ ὅσους
ἀνασποῦν τήν ἱστορία καί τό ἦθος τῆς ἱστορίας...

Σήμερα ζούμε μέ πρόταγμα τά σχέδια τῆς οἰκονομικῆς ἀνάκαμψης. Παράλληλα ὅμως στεκόμαστε χωρίς σχεδιασμό ἐθνικῆς ἀνάκαμψης. Οὔτε γιά τό μείζον ἐθνικό μας πρόβλημα, τήν ἀπειλητική συρρίκνωση τοῦ γηγενοῦς ἑλληνισμοῦ.

Ἀπειλεῖται δημογραφικά ὁ λαός μας, ὀρφάνεψε κι ἀπό στελέχη. Ἀναγκαστήκαμε νά ἐκποιοῦμε τά πάντα, ἀπό μακρά ἔλλειψη ἐθνικοῦ σχεδιασμοῦ, μέχρι τίς τωρινές ἐκποιήσεις σέ δημόσιο καί ἰδιωτικό τομέα.

Σάν προβλήματα ἐθνικῆς ἐπιβίωσης προτάσσουμε τήν ἀλλαγὴ πατροπαράδοτων κοινωνικῶν θεσμίων, πού ἐξασφάλιζαν τήν ἱστορική μας συνέχεια σέ δυσχειμέρους αἰῶνες δουλείας καί μᾶς ἀνεδεικνυαν ἐπὶ αἰῶνες σπουδαίους.

Τό γένος μας (κληρονόμος πολιτισμοῦ αἰώνων), πολύ πρὶν τό “διαφωτισμό” τοῦ εὐρωπαϊκοῦ 18^{ου} αἰῶνα παρήγαγε πολιτισμικά καί βίωσε τήν πρῶϊμη “ἀναγέννηση” ἢ καθὼς θά λέγαμε σήμερα τόν πρῶϊμο “εὐρωπαϊκό οὐμανισμό”. Κι αὐτό τό ἴδιο γένος, μέ τήν θεοφώτιστη ἀγιοσύνη, ἀνέπνεε καί ζοῦσε ἀκέραιο χάρι στήν Πατερικότητα τοῦ Ἡσυχασμοῦ, μέ τόν ἐμπειρικό πλοῦτο τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῆς ὀρθοπραξίας πρὸς τήν ἀληθινὴ θεογνωσία.

Σήμερα, ἀπό “χώρα τῆς Φιλοκαλίας” κατὰ τήν γαλλικὴ “Le Monde”, καί ἀπό δομικὸ συστατικὸ ταυτότητας τῆς Εὐρώπης, διολισθῆσαμε σέ ἀκρότητες καί ἐκκεντρικότητες.

Ξεθεμελιώνεται συστηματικά ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια. Μεθοδεύεται ἡ ἐσχατότερη ἀπαρέσκεια στήν ἀληθινὴ ἀγωγή καί στό ἦθος τῶν παιδιῶν μας. Ὡσάν νά εἶναι ἐξαγώγιμα

προϊόντα, καί ὄχι οἱ (δυνάμει) αὐριανοί πολιτικοί μας κριτές. Ἀνασπῶμεν τίς ρίζες μας, καί μεταμοσχεύουμε στό ριζιμιό μας ἀνίατες καρκινικές καταστάσεις.

Ὡσάν νά μὴν μᾶς ἐνδιαφέρουν πλέον οὔτε οἱ ἥρωες τοῦ χθές (οἱ πρόγονοί μας) οὔτε καί οἱ ἥρωες τοῦ αὐριο (τά παιδιά μας), πού μόνον σάν ἥρωες τοῦ σήμερα θά μπορούσαμε ἐμεῖς νά τά ἐκπαιδεύσουμε, γιά νά δικαίωσουμε τήν εὐθύνη μας ἀπό τόν ἔσχατο μέχρι τόν πρῶτο, ἀπέναντι στίς μελλοντικές γενεές. Ὅμως “χρωστᾶμε...”, ὅπως τό ἔλεγε ὁ Κωστής Παλαμάς! **«Χρωστᾶμε σ’ ὅσους ἦρθαν, πέρασαν, θά ἔρθουν, θά περάσουν. Κριτές θά μᾶς δικάσουν οἱ ἀγέννητοι, οἱ νεκροί».**

Στό σημερινό ὀρυμαγδό τῆς ἐκποίησης, οἱ ἥρωες πού τιμοῦμε γράφουν μέ αἱμάτινη γραφή “Ὀχι”! “**Ἀέρα**” φωνάζουν γιά **κάθε σπιθαμή γῆς, τοῦ Σκρᾶ καί τῆς χώρας μας.** Γιά κάθε σπιθαμή φιλότιμου τῆς καρδιάς μας.

Τί θά πεῖ “φιλότιμο” τόσο λιτά καί περίτρανα τό εἶπαν ὅλοι οἱ ἐπώνυμοι τῆς φυλῆς μας. Κι ἀνάμεσά τους ὁ νομπελίστας ποιητής Γεώργιος Σεφέρης, ἀποκρινόμενος στό πείραγμα ξένου διαπρεποῦς συνομιλητῆ: «Μά πιστεύετε σοβαρά —ἐκπείραζε ἐκεῖνος— ὅτι εἶστε πραγματικά ἀπόγονοι τοῦ Λεωνίδα καί τοῦ Θεμιστοκλῆ;» Κι ὁ ποιητής μας εὐφυῶς: «...ὄχι... Εἴμαστε ἀπόγονοι μονάχα τῆς μάνας μας, πού μᾶς μίλησε Ἑλληνικά, πού προσευχήθηκε ἑλληνικά, πού μᾶς νανούρισε μέ παραμύθια γιά τόν Ὀδυσσεά, τόν Ἡρακλῆ, τόν Λεωνίδα καί τόν Παπαφλέσσα, καί ἔνιωσε τήν ψυχή της νά βουρκώνει τήν

Μεγάλη Παρασκευή, μπροστά στο ξόδι του νεκρού Θεανθρώπου» (Μερόπη Σπυροπούλου, *Οικογένεια ώρα μηδέν*, έκδ. Αρχονταρίκι, σ. 131).

Νά τό συνειδητοποιήσουμε, πώς ό σημερινός άγώνας άντοχής καί αξιοσύνης τής Ρωμηοσύνης (άπό τή Μακεδονία καί τή Θράκη ώς τήν Κρήτη καί τήν Κύπρο) ίσως είναι πιό σκληρός άπό τήν ήρωική Μάχη του Σκρα.

Μακάρι (ένωμένοι καί γνήσια άλληλέγγυοι) νά έχουμε διάρκεια άντοχών δημιουργικής ανάκαμψης. Καί προπαντός βαθειά πίστη ύπακοής στον Κύριο καί Θεό μας. Μέ τίς εϋχές των έλευθερωτών μας Αγίων, ώσαν τον άγιο Δημήτριο τον Μυροβλήτη, τής Θεσσαλονίκης καί έδω του Σκρα, μαζί μέ όλους τούς άγίους ήρωες τής άθάνατης αγάπης του Χριστου για μας.

Καί πάλι, καλώς μας ήρθατε.

Πολύ μεγάλη μας χαρά καί μεγάλη μας τιμή, έξοχότατε κύριε Πρόεδρε.

Χριστός άνέστη.